

zaman, v tmó ujeti,
pravičnih sodbá.

Oní pa tam gori
pirujejo večno
pri zlatem omizju.
Od gore do gore
korakajo mirno:

iz žrel globočine
obveva jih sapa
vdušenih titanov
kot vonj z žrtvenika
prozoren oblak.

Od vsega zaróda
odvrnejo pógled
blagoslavljajoči
in nočejo v vnukih
več videti znanih
in ljubljenih nekdej
pradedovih črt.

To pele so Parke;
poslušá pregnanec,
star, v nočnih duplinah
te pesmi in misli
na deco in vnuke
ter maje z glavó.

(Poslovenil *Fran Albrecht.*)

PESEM DUHOV NAD VODAMI

J. W. GOETHE

Duša človeška
je kot vodovje:
z nebà prihaja,
v nebo se dviga
in zopet mora
navzdol do zemlje,
večno menjaje.

Vre iz visoke
skalne strmine
čisti izvirek,
ljubko prši se
v prosojnih valovih
h gladki pečini,
in mehko sprejet,
vzvalovi kot koprena
tiho šumljaje
v globino naprej.

Koder čeri
kljubujejo padcu,

se peni nevoljno
stopnjo za stopnjo
v prepad.

V plitvi strugi
se vijè po livadi
in v gladkem jezèru
žari se obličje
vsemu ozvezdju.

Veter je valu
ljubki ljubimec,
veter razgiblje
peneče valove.

Duša človeška,
ti si kot vodovje!
Usoda človeška,
kot veter si ti!

(Poslovenil *M. Premru.*)